

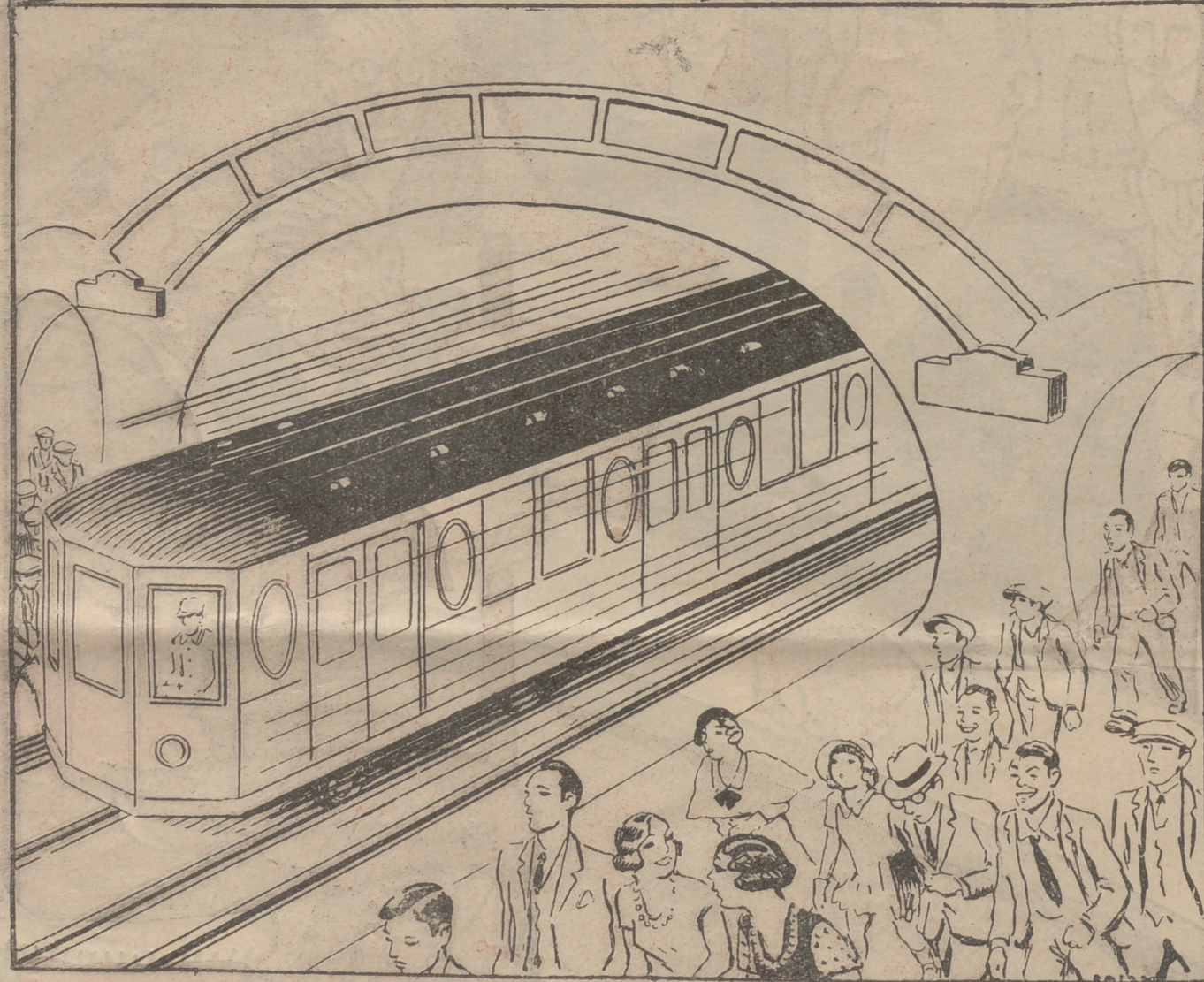
LA CAMPANA DE GRÀCIA

Els cínics de la "Lliga"

El senyor Duràn i Ventosa (amb veu de nas):— Hi ha certes coses que no arriben al cell!
El poble:— Per exemple: els brams d'ase dels estira-cordeles genials...

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí en quinze minuts. Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

EDITORIAL

Als temps nous correspon un esperit nou. La data del 14 d'Abril de 1931 tancà una època i n'obrí una altra. Per tant, convé que tots els vicis de la funesta monarquia vagin essent soterrats de mica en mica. Hi ha encara, evidentment, un gran feix de misèria física i moral que pesa damunt la nació com una trista romanalla del règim expulsat. Costarà molt a la Republica d'anar esvaïnt les desviades habituds antigues i d'anar airejant les ciutats i els pobles amb la ventada sana de l'esperit nou. Ni al Parlament de Catalunya ni al Parlament d'Espanya poden ésser tolerats ja els anacrònics procediments que estaven a l'ordre del dia en els temps, ja tan llunyans, de la borbonada. Si encara existeixen politics per als quals no ha passat res i creuen possible seguir posant en pràctica els caducats mitjans de govern, cal anar-los demostrant que s'han equivocat de mig a mig. Cal crear lentament l'estil nou de la República. I és evident també que certs homes, republicans de la monarquia, no s'adapten ja ni convenen a les noves formes de Govern. Les maniobres que porten la marca del segle dinou, avui ja no ens fan somriure. Avui ja ens fan pena i ens destorben. Homes dels nostres temps com són, exigim politics i governants que encaixin amb l'esperit nou dels nostres temps. La República és invencible. I ho serà cada dia més, a mesura que els purs republicans vagin incorporant a llurs tasques l'esperit nou de la República. Demanem als politics vells que no destorbin. Però si s'entesten a destorbar i a posar bastons a les rodes, els demanarem, simplement però enèrgicament, que s'en vagin.

Ajuntament de Barcelona

COMISSIÓ DE FINANCES

No hi fa res que l'hagi publicada la premsa diària i sigui potser superflu reproduir-la, però com que convé que el ciutadà recordi la història i les gestes de cada partit, inserim de nou la nota del President de la Comissió de Finances, ciutadà Antoni Vilalta i Vidal, per tal que tothom sàpiga el lloc i la situació de cadascú:

«Davant la nota facilitada a la premsa per la minoria regionalista amb motiu de l'aprovació del Pressupost, estimo convenient fer constar el següent:

Que els regionalistes no han portat cap solució al Pressupost, en forma de contraprojecte, vot particular o simple suggerència, com no sigui la que varen formular en ple Consistori, d'èsser el més modern la desnivellació dels Pressupostos, desnivellació que precisament hem volgut nosaltres evitar fins a aconseguir-ho en el Pressupost del nostre Ajuntament per l'any 1933.

Que tant les consignacions d'ingressos com les de despeses són suficients per mantenir l'equilibri perseguit, dotant-se els serveis amb les quantitats necessàries.

Que mentre els regionalistes propugnen d'una banda, la separació de serveis entre la Generalitat i l'Ajun-

tament, que ha portat al Municipi a suprimir algunes consignacions a establiments que funcionen sota el control directe o el patronat de la Generalitat, d'altra, pretenen presentar a l'Esquerra com enemiga de les manifestacions de la cultura catalana, oblidant que la Lliga està mancada de tota autoritat moral per donar a ningú lliçons de catalanisme. Altrament, és indubtable la important labor cultural realitzada pel nostre Ajuntament, que haurà facilitat instrucció abans del mes de maig vinent, a més de 30.000 escolars contra 2.000 que aproximadament havien ingressat en les escoles municipals, durant els trenta anys de catalanisme verbalista de la Lliga.

Que l'actitud de la Lliga, es deu a no haver conseguit que s'atorguessin subvencions a determinades entitats més o menys simpatitzants o controlades per elements regionalistes, confessionals unes i altres de caràcter exclusivament privat, freqüentada per alumnes de pares benestants que poden pagar perfectament llurs estudis sense recórrer a l'ajut del Municipi amb detriment d'altres necessitats.

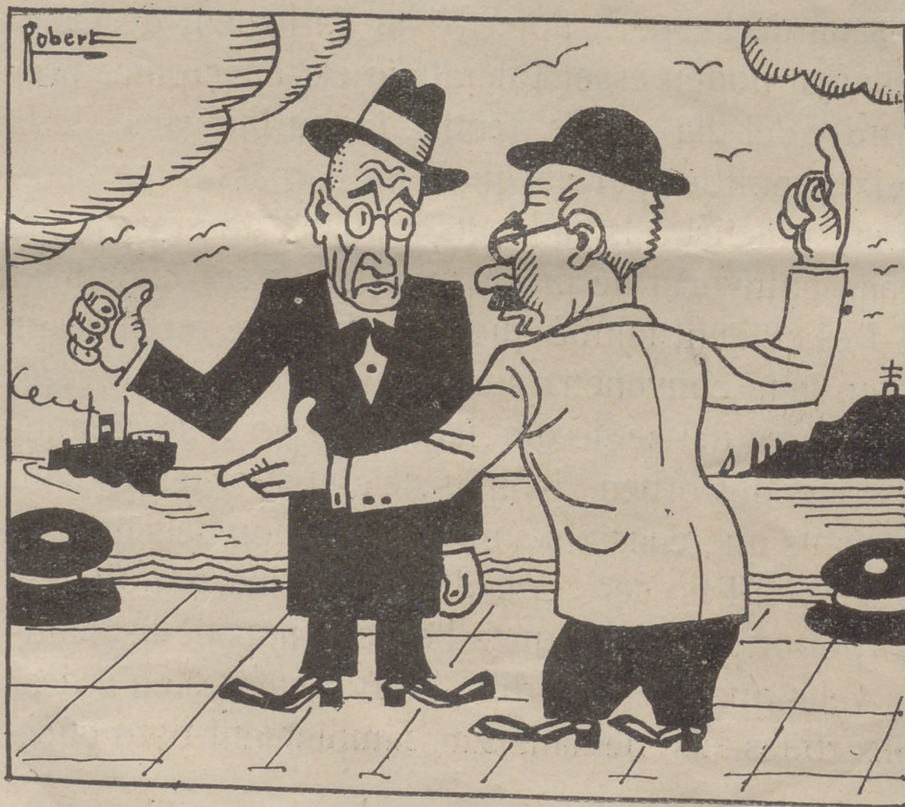
Que el despit dels regionalistes per l'aprovació del Pressupost, els ha fet reaccionar d'una manera anàrquica i

derrotista, abusant del general desconeixement de les qüestions financeres, tenint la pretensió de desorientar els barcelonins, proposant-se desvirtuar la realitat dels nous Pressupostos que presenten sense motiu com insincers i ficticis per tal de provocar la desconfiança i sembrar el descrèdit menyspreant els interessos de la ciutat, que tant diuen defensar.

Que no obstant, els seus mòbils no són tan generosos. Per tal de compensar-los n'hi ha prou amb recordar que homes significats del partit, que ocupen càrrecs en el Municipi, han manifestat en actes públics que l'actiu Ajuntament vivia d'un pressupost que provisionalment elaborà l'Ajuntament automàtic, perquè «no saben confondre'n un altre», per la qual cosa en aquests moments, quan no tan sols s'ha fet un pressupost sinó que a més ha estat aprovat per totes les fraccions republicanes del Consistori, la Lliga ha tingut d'adoptar aquella actitud per ésser l'única portada semi-aïros que li quedava.

I, finalment, que com tot Barceloní coneix els malhaurats procediments que usa la Lliga, de res ha de servir-li l'actitud purament partidista que ha adoptat.

A la Lliga li sap greu l'aprovació del Pressupost, perquè els seus homes han tingut sempre el pueril atreviment de suposar-se els monopolitzadors de la capacitat per a regir les finances municipals i ara, davant del seu fracàs, amb notòria indocumentació sostenen que el Pressupost nivellat contraria els corrents moderns i deu qualificar-se de reaccionari. Aquesta agerardada crítica, és tot un programa de bon govern, que el poble, més intel·ligent del que suposen els habituals de la inflació, no els deixarà realitzar.

Eleccions en alta mar

—Si els catalans haguéssim pogut votar des d'Amèrica, que en faria d'anys que tindriem la llibertat!

RESTAURANT CASA JOAN

LA CASA MES ACREDITADA

Sopa "Bouillabaisse"
i Paella Valenciana

ESPECIALITATS DE LA CASA

Rbla. Sta. Mònica, 21 i 23
Telèfons 11692 i 15759

S'ha sentats sessió bé for del no que tr els dire n'ha u pressup çat de Ajunta te mun lions i desnive ció i ai Els pr tres reg les mir na, s'ac ra. Són equilib n'havie xifres d són les da mu cient, h tada, fe en la C riors, s ra que pagava traordin gran re per com d'eixuga Era nostre p nia per malabar decision desinflav a reven una des ciutadà hom sal tar (en una par mai s'ha No, a aques els press quan int ries es dels em més, la les auto Quan ha obra. No són volia fer que per amb les primer te a l'obra pes mor Ajuntam

Els pressupostos municipals de l'Esquerra

S'han aprovat els pressupostos presentats per l'Esquerra després d'una sessió que durà vint-i-quatre hores. Si bé foren confeccionats pels homes del nostre partit: primer en Ventós, que traçà l'orientació d'acord amb els directius, i després en Vilalta, que n'ha ultimat i perfilat els detalls, els pressupostos vénen amb el peu forçat dels compromisos contrets pels Ajuntaments anteriors. L'enorme deute municipal de prop de nou-cents milions i el dèficit d'anys de pressupost desnivellat no permeten llibertat d'acció i aixalen a qui té més pit.

Els pressupostos que han fet els nostres regidors i que han aprovat totes les minories excepte la Lliga Catalana, s'adaptan a les necessitats de l'hora. Són uns pressupostos de perfecte equilibri. De molts anys ençà no se n'havien fet altres de tan sincers. Les xifres de despeses com les d'ingressos són les que donen la realitat en la vida municipal; ni una sola, a gràcies, ha estat disminuïda ni augmentada, fet inusitat de molts anys ençà en la Casa Gran. Els Municipis anteriors, s'arranjaven les coses de manera que el dèficit previst i consentit es pagava amb càrrec al pressupost extraordinari en el qual s'apilaven les gran reformes ciutadanes, les quals per comú acord es negligien a canvi d'eixugar les trampes.

Era un sistema vergonyós que el nostre partit no podia continuar. Tenia per norma la insinceritat amb el malabarisme de xifres conformades a decisions prèvies, despeses que es desinflaven, ingressos edematosats fins a reventar. Però, també, acusaven una deslleialtat, car s'engrescava al ciutadà amb millores i beneficis que hom sabia que no s'havien d'executar (en molts pressupostos ha constatat una partida per a cases barates que mai s'han edificat).

No, l'Esquerra no podia avenir-se a aquest procediment. Ha prolongat els pressupostos de l'any 1930 perquè quan intentà fer-ne de nous les minories es posaren d'acord, en defensa dels empleats, per a refusar-los. A més, la subjecció a l'Estat paralitzava les autoritzacions de nous arbitris. Quan ha pogut ha fet part de la seva obra.

No són ben bé els pressupostos que volia fer el nostre partit. Salvetat, més que per la convivència i reciprocitat amb les altres minories, la radical en primer terme, que ha sabut fer honor a l'obra de sanejament republicà, al pes mort dels deutes contrets per Ajuntaments anteriors. Els ha lligat

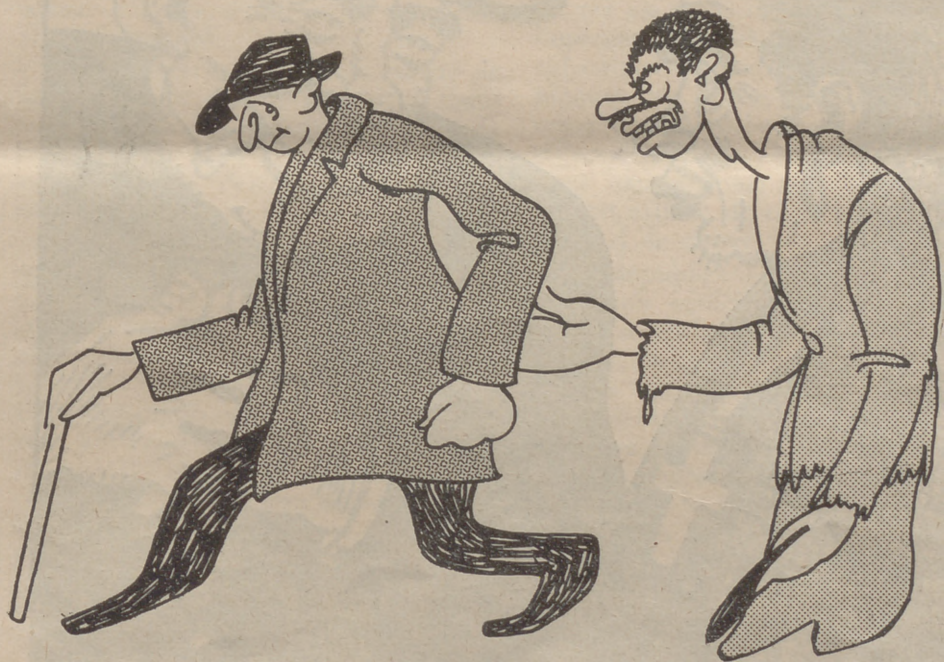
de braços la coacció que exerceix sobre els nostres regidors mantenir el crèdit de la ciutat amb la qual va involucrat la dignitat de tots, però, a més, la garantia econòmica de moltíssims ciutadans. Això ha privat que mentre no s'aclareixi la situació actual moltes d'aquelles obres que un esperit de justícia i generositat reclamen dels organismes públics no puguin tenir suficient amplitud.

Malgrat tot, l'obra, la gran obra del nostre Ajuntament republicà, regit per l'Esquerra, la de Cultura, es consolida i s'aixampla. En prop de set milions s'augmenta la xifra que se li consigna. I Cultura, en mans de l'Esquerra, és no solament instrucció, sinó educació també, i a més sanitat, i a més justícia i benestar social. No és l'únic important, ni potser el més, la sèrie de coneixements que es donen a l'infant per a fer-ne un home, sinó l'entrenament fervorós per la solidaritat social i que ell, l'infant, esdevingut exemple i mestre, escampi a la seva parentela i amitats. Però, a més, cal afegir-hi l'obra d'higiene que es proposen i aconsegueixen les escoles assolides i ventilades i la fundació d'escoles actuant com colònies permanents — exemple, la de Berga — per a portar la salut a nens ma-

laltissos. I, a més, la tasca de les cantines escolars on es nodreix i s'alimenta una part dels fills d'obres desamparats o de vídues pobres. La Lliga, que per a combatre el pressupost es recordava ara — ho havia oblidat quan manava — de l'assistència social, no esmentava pas aquesta obra que l'Esquerra ha aixamplat i que promet treballar i esforçar-se per a superar-la.

Com tampoc no recordava la Lliga que s'augmenta en prop d'un milió la Beneficència que un acurat estudi i una organització més assenyada i clement transformaran en un acte de justícia i no en una almoïna que cal agrair.

Els pressupostos actuals representen una revolució dins de les normes de la casa. Ho representen per la seva lleialtat ciutadana. Els nous tributs, en res pesen sobre el pobre treballador ni classe mitjana. Són els rics i negociants qui els nodreixen. Els qui, precisament, de l'esplendor de la ciutat en treuen més gros benefici. Per primera volta i sense espectacle i, sobretot, sense mentida, aquest benefici reportarà un benestar per a aquells que per ésser els qui més penen per l'obra de la civilització, més dret tenen a gaudir-la.

—Miri que no trobo feina, senyor!

—Llegiu la "declaració" del Partit Catalanista Republicà, i en tindreu tanta com volgueu per entendre-la...

PARLAMENT DE CATALUNYA

LLUIS COMPANYS

L'altre dia un amic meu parlava d'un altre amic meu: Lluís Companys. I deia, en un to d'ingènua admiració, d'ingènua lloança:

—Es un home incansable. Figureu-vos que ha anat a Madrid per a estar al costat de Manuel Azaña en una hora que semblava de perill; ha tornat de Madrid, després del triomf; ha entrat a l'Ajuntament el diumenge a les quatre de la tarda per a la sessió de pressupostos i n'ha sortit el dilluns a dos quarts de cinc també de la tarda, sense dormir, sense descansar; a les vuit del vespre de l'esmentat dilluns em rebia a mi, parlàvem una hora i després em deia que aquesta nit tenia a resoldre no recordo quines coses de política i havia de sortir.

Es un home incansable, ha dit de Lluís Companys aquest amic meu. Incansable, segons com i en què l'home apliqui les seves energies pot ésser un defecte. Incansables eren Martínez Anido i Cambó. El seu dinamisme, però, no afavoria en gran cosa el poble. Incansable pot ésser-ho l'home en l'abús de poder, en l'arbitrarietat, en la venalitat, en el despotisme. De manera que, segons i com l'home reacciona enfront de la vida l'ésser incansable no constitueix precisament una virtut.

Quan la incansabilitat reporta un bé a la humanitat, quan és obra de civilització — i en aquesta paraula de civilització s'hi enclouen les altres de bondat, justícia, noblesa, llibertat, intel·ligència, etc.—, mereix totes les lloances. Quan no és així, quan la incansabilitat produeix misèria, neguit, dolor, mereix el menyspreu i l'odi. O sigui: cal combatre sempre la

incansabilitat de tots els enemics del poble, que són els veritables enemics de la civilització, encara que mantes vegades es disfressin de Mecenes.

Els elogis a petits detalls de la vida, sobretot tractant-se d'un home públic, semblen tenir molt poca importància. Ho semblen tan sols i cal agrair-los. Signifiquen l'atenció que l'home públic desperta en nosaltres: atenció feta de fervor i d'afecte que ens allunya de l'espectacular obra global i ens endinsa en aquests petits detalls que fan més humana, més comprensible, la figura de l'home al qual molts no saben — o no poden — veure sinó en l'aparador de la seva posició política. És per això que la vida privada i la vida pública han de tenir en el polític digne i honrat una mateixa valor, una mateixa eficàcia. És per això que la vida íntima exerceix una influència en la vida pública d'un home que sigui veritablement això: un Home, i no una disfressa.

Lluís Companys és avui allí on era ahir. El passat de Lluís Companys avala el seu present: pobre ahir, pobre avui, no s'ha servit de la República com d'una plataforma per als baixos apetits materials. Republicà ahir — quan ésser republicà significava ésser perseguit i viure en perill — republicà avui. Admirable esperit de continuïtat.

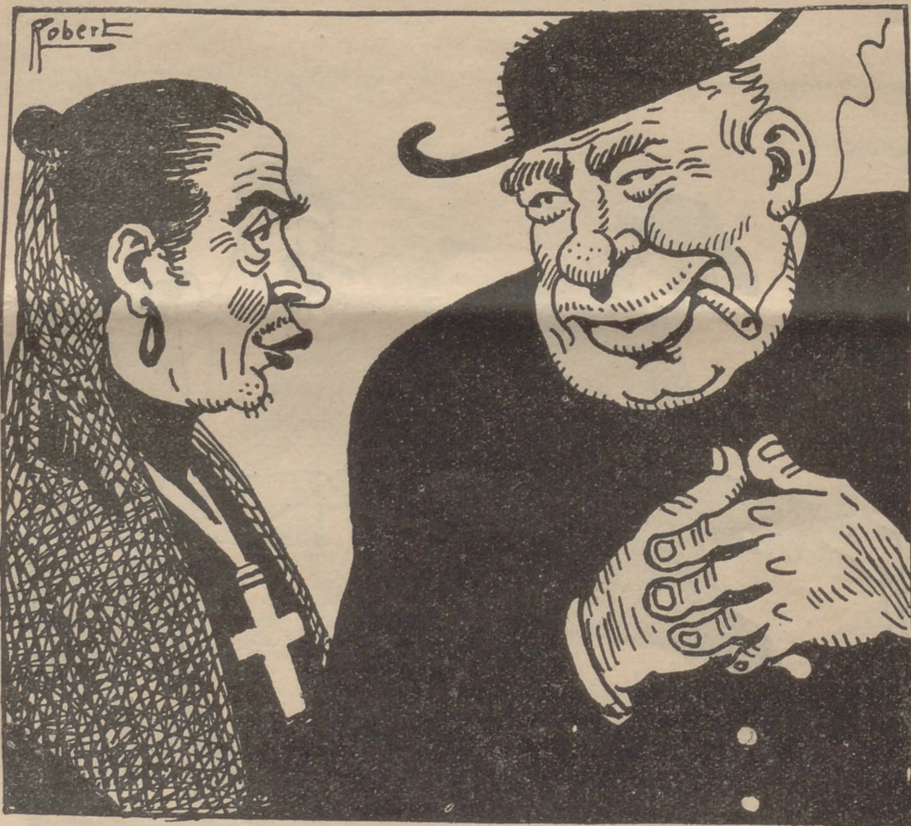
Per la seva vida íntima, lligada, unida estretament a la seva obra ens sembla gran Beethoven. I ens sembla gran avui un altre solitari admirable, comentador del músic admirable: Romain Rolland.

No, no podem deslligar la vida íntima de la vida pública. L'home no té dues vides, sinó una sola. I l'home que en la vida íntima és un brètol, un miserable, ho és també en la vida pública.

Lluís Companys, que és, avui com ahir, un home senzill, cordial, efusiu, ens ha de merèixer admiració i afecte perquè en tots els seus actes, àdhuc en els més nimis, sap complir el seu deure de lleialtat a la República i a Catalunya.

I això — màxim elogi — no pot dir-se, llastimosament, de tots els que avui s'han arredossat a l'ombra de la República, no per a defensar la República, sinó perquè ella faci oblidar el seu passat tèrbol.

En Lluís Companys hi ha un polític intelligent, lúcida; un gran republicà i un català que lluita per una nova Catalunya de la qual siguin bandejades totes les oligarquies i tots els caciquismes.

—Ja ha vist "El Be Negre" com ataca "La Campana de Gràcia"?
—Valdria més que paguessin els diners que deuen als dibuixants de l'almacen!

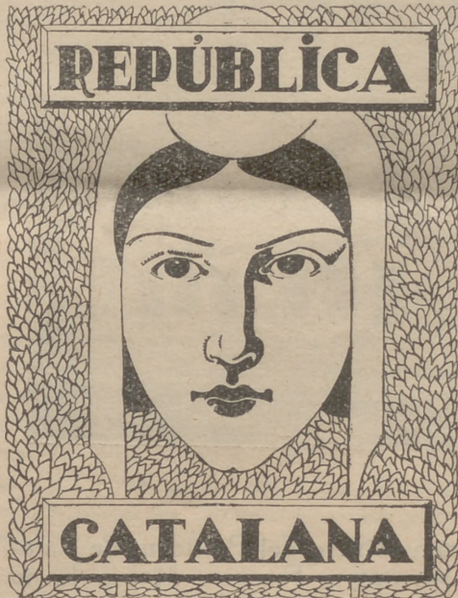
LLUIS CAPDEVILA

INTEL·LECTUALISME

La República francesa ha acordat modificar de cop i volta la seva tradicional representació plàstica. Mistler, sots-secretari d'Estat al Ministeri de les Belles Arts, ha decidit escollir un nou bust que vingués, no pas a substituir, sinó a complementar el que figurava fins ara a tots els establiments oficials. El bust actual de la República datava de 1889, i era obra de l'escultor Injalbert, que ha mort fa poc als vuitanta-set anys d'edat. Era un cànon acadèmic, elegant i una mica glaçat, molt d'acord amb les preferències oficials del temps de l'Exposició Universal. La nova representació de la República és original de Pierre Poisson, un dels millors artistes de la plàstica francesa amb Maillol, Despiau i Gimond, i el seu bust és el d'una dona jove i sana, d'una salut una mica pagesa, robusta i un punt inquieta, alhora que d'una gran riquesa plàstica i d'una noble inspiració.

Una de les coses que més sobten la mirada dels estrangers que ens visiten, és la gairebé total absència de símbols republicans. Ni ells ni nosaltres ens expliquem la lentitud que hom aporta a la creació de la indispensable simbologia del benvolgut règim nou. I diem indispensable pensant amb el poble. Car la República, religió civil com és, ha de trobar la manera d'entrar pels ulls dels ciutadans en forma de símbols concrets i tangibles. No hi ha religió, antiga o moderna, que sàpiga ni pugui prescindir de les imatges, abstractes o concretes. I una de les primeres coses que devia haver fet el nou règim era convocar un concurs d'escultors per tal d'escollir i proclamar quin havia d'ésser el bust o bé l'estàtua que interpretés en marbre i bronze la representació oficial de la República. Darrerament, per tal de trobar una figura que coronés l'obelisc a Francesc Pi i Margall, l'Ajuntament de Barcelona ha reunit al Palau de Belles Arts totes les obres dels nostres escultors que concorregueren al concurs. L'escollida fou una bella República nua, de Viladomat. Però, hom s'estranya de que totes les figures premiades hagin estat retornades a llurs autors, car és evident que per representacions plàstiques de la República mai no podem queixar-nos d'un excès. No hauria pas estat molt difícil adquirir unes quantes estàtues i fer-les picar en marbre o fondre en bronze, per tal de fer-les figurar en lloc d'honor als nostres edificis oficials i àdhuc particulars. A la Generalitat, a l'Ajuntament, a les tinències d'alcaldia, als pretoris, a les es-

coles, als tribunals, a les casernes, als temples, a les sales de conferències, espectacles, concerts, etc., hom enyora el bust de la República, flanquejat de les banderes catalana i republicana. Hi ha moments que aquesta total absència de la figuració concreta de la República se'n fa intolerable. Cal que la gent, superficial, barroera i

analfabeta com és en general, s'acostumi a veure, cada moment, la representació del nou règim. Si als temples fos obligatori posar una bandera catalana i republicana a cada costat de l'altar major, i un bust de la República a la sagristia, sota mateix del Crucifix, certes absurditats i certes resistències més o menys grosserament fanàtiques, tant dels creients com dels ateus, a hores d'ara potser s'haurien fos per sempre.

També enyorem la representació de la República en els segells. L'Estat espanyol ha fet imprimir segells de correu nous, amb el bust de republicans il·lustres. Però voldríem també una major profusió de segells amb la testa de la República. Veiem també que en el paper imprès oficial, tant de Catalunya com d'Espanya, s'usa sempre l'escut, però mai el bust o la cara de la República. Considerem lamentable la persistència dels bitllets de banc espanyols, amb el bust de l'exrei i amb escenes de la vella i oblidada història monàrquica. I encara ens cal fer constar la nostra estranyesa pel fer que cap partit polític o entitat patriòtica s'hagi decidit a demanar la impressió i circulació de segells amb la testa de la República catalana, per tal d'escampar-los per tot el món, clavats

suplementàriament a les cartes que hom llança al correu.

Creiem que la interpretació plàstica per tots els mitjans de la simbologia republicana és fonamental. Fa mal d'ulls i ens és difícil de comprendre la celebració d'actes oficials (matrimonis, judicis, conferències, enteraments) sense que a la sala on té lloc la cerimònia hi hagi ni un bust de la República, ni una bandera catalana o republicana, i sense que l'himne nacional acompanyi la transcendència de l'acte. Recordem com a l'estranger són usats els himnes patriòtics per augmentar l'interès de qualsevol acte una mica seriós. I encara parlarem de la delicada habitud de posar a cada llar catalana, en lloc d'honor i ben visible, un retrat del President de Catalunya, voltat de la bandera de les quatre barres. Es una qüestió de sensibilitat patriòtica, ineludible per a tot bon català, i que voldríem veure acceptada per tothom.

Cal esmentar encara la qüestió dels noms dels carrers. Algú s'ha queixat, potser amb raó, de la lentitud amb què són catalanitzades les plaques dels noms dels carrers de Barcelona, destruïdes o mutilades per la barbàrie monàrquica de la Dictadura. Però cal tenir en compte que només la feina de fer les plaques comporta un treball enorme, que no es liquida en unes quantes setmanes ni en uns quants mesos. D'altra part: les despeses que determina fer noves totes les plaques dels carrers de Barcelona són un estipendi crescutíssim per a l'erari municipal. Si realment el fervor catalanista i republicà del nostre poble fos tal com hauria d'ésser, no hauria costat res als veïns de cada illa de cases l'aplegar-se patriòticament i obrir una subscripció per tal de fer construir les plaques que donen el nom als carrers respectius. Això hauria estalviat molts milers de pessetes al Municipi, i a l'ensem hauria donat una bella varietat al gust artístic de cada placa i de cada bocí de carrer.

La República ha de penetrar a tot arreu, als edificis oficials, com a les cases particulars. En forma d'estàtua, de bust, de quadro o de gravat, la simbologia republicana deu figurar en tots els actes de la nostra vida. Les banderes catalanes i republicanes, com les representacions gràfiques de Catalunya i la República, han d'ésser escampades en profusió. I això serà una prova, no gens menyspreable, del començ de la nostra normalitat civil.

A. ESCLASANS

Compreu tots els dissabtes "La Campana de Gràcia"

AJUNTAMENT DE BARCELONA

COMISSIÓ DE CULTURA GRUPS ESCOLARS

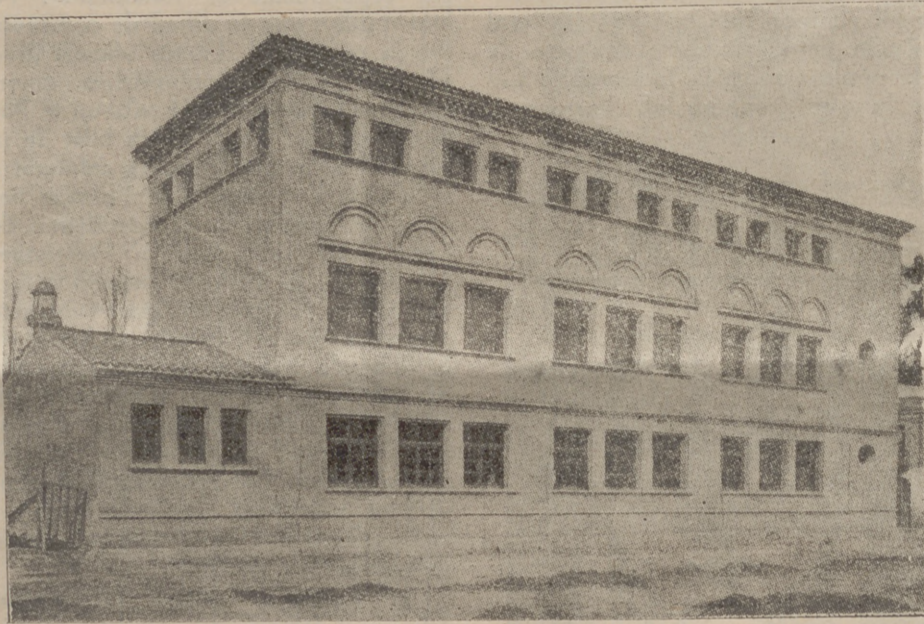

Fig. 1

La República ha modificat la cultura catalana oficial fins a les profunditats. Però d'això són molts els ciutadans que no se n'han adonat. Actualment passen ja de 24.000 els infants que assisteixen i reben educació a les escoles de l'Ajuntament de Barcelona. És evident que a mesura que passin els anys i sigui efectuat el trànsit de serveis a la Generalitat de Catalunya, l'obra de conjunt de la cultura oficial catalana anirà cohesionant-se i formant un bloc compacte d'institucions escolars i universitàries. De moment, i amb els mitjans actuals, fent una tasca de multiplicació veritablement heroica, la Comissió de Cultura va extenent el radi de les seves activitats i procura que cada dia vagi en augment la importància de les tasques culturals del Municipi. A la amabilitat del Cap del Negociat de Cultura de l'Ajuntament, Sr. Serraclara, devem una sèrie de dades que ens han servit de documentació per escriure aquest article de comentari a l'obra constructiva de l'actual Consistori en qüestions de cultura popular.

En primer lloc, cal parlar de l'adaptació dels hotels de la Plaça d'Espanya, construïts en temps de la Dictadura, amb motiu de l'Exposició Internacional, els quals, en acabar-se aquesta, foren desallotjats, en espera d'una nova aplicació que fos beneficiosa per a la ciutat de Barcelona. Després d'uns mesos de no ésser adaptats a cap utilitat immediata, els hotels de la Plaça d'Espanya han tingut una il·loable destinació nova, car en ells hi han estat instal·lades les Institucions Municipals de Cultura que

porten el nom del President de Catalunya, senyor Francesc Macià. Ja no cal dir que aquests hotels han hagut d'ésser convenientment modificats i arranjats, en una complexa tasca d'adaptació, per tal que pogués estatjar-s'hi una considerable població escolar. Després de les reformes interiors que hi han estat fetes, el que fou hotel n.º 1 avui té una cabuda per a 1.000 infants, distribuïts en 200 pàrvuls a la planta baixa i 800 entre nois i noies al primer pis. Aquests infants entren a l'escola passant per l'anomenat grau maternal, instal·lat a la part més assolellada de l'edifici, que està

Fig. 2

dotat del material apropiat de joc i d'educació sensorial, així com de lletets per tal que els infants més petits puguin descansar en els moments convenients, i sobretot les tardes, després del servei de cantina. L'Ajuntament de Barcelona acordà donar el nom de Francesc Macià a aquest grup escolar, i el dia 2 de desembre de 1932, dia en què fou inaugurat el servei de cantina per a 75 escolars, el President de Catalunya es dignà visitar aquestes Institucions, i obsequiar els infants amb llibres i joguines. Ultra les 22 aules, hi ha al primer pis una gran sala de conferències i conjunts, una altra per la Direcció i Secretaria, Biblioteca, sales de professors, de material i treball complementari, vestidors i serveis de dutxes i sanitaris, així com també un gran pati de joc per als infants. Cal esmentar encara que els alumnes, travessant els passos inferiors del Metro, van per torns a esplaiar-se i a estudiar la natura als jardins de Montjuïc.

Cal parlar també de la inauguració de les obres de les Escoles Cases. El mes de març de l'any 1921, el regidor Lluís Guarro féu ofrena a la Comissió de Cultura, en nom de la seva mare, senyora Camilla Cases, Vídua de Guarro, d'una casa propietat de la família Guarro, situada a la Plaça de Valentí Almirall, del barri de Sant Martí de Provençals, la qual havia estat propietat altre temps de l'Ordre del Cavallers Templers, així com de les terres annexes que formen un solar de 70.000 pams, amb la condició que

fos des
una in
i sostin
celona.
la fam
exempl
instituci
tinada
domèsti
corren,
14 anys
parades
mestres
guessin
llar obr
prentent
i classe
com cla
que no
La funci
litzar l'o
per hav
que fos
pi pedag
terna, o
vehicula
hom acc
portés e
tic edifi
degudan
la sala d
jadors i
central p
tres gran
domèsti
ris on g
balls rea
lló desti
nyament
baixa i
carrers d
Joan de
primer p
graus, ul
dors, wa
pis hi ha
per a fe
dicionz
junts. A
nyament
dels qua
de cantin

Fig. 3

fos destinada per sempre a estatjar una institució d'ensenyament creada i sostinguda per l'Ajuntament de Barcelona. El Municipi acceptà i agraià a la família Cases-Guarro el seu gest exemplar, i acordà la creació d'una institució d'ensenyament primari destinada preferentment a la formació domèstica de les alumnes que hi concorren, admetent-hi nenes dels 6 als 14 anys, amb l'obligació d'ésser preparades per convertir-les en excel·lents mestresses de casa, per tal que poguessin regir amb encert i eficàcia una llar obrera. També s'hi establia l'aprenentatge d'oficis propis de la dona i classes nocturnes per obreres, així com classes dominicals per les dones que no poguessin assistir-hi cada dia. La funesta Dictadura no pogué realitzar l'obra d'aquesta nova institució, per haver sol·licitat la família donant que fos aplicat estrictament el principi pedagògic d'adoptar la llengua materna, o sigui la catalana, com idioma vehicular de l'ensenyament. Més tard, hom acordà que el nou grup escolar portés el nom d'Escoles Cases, i l'antic edifici dels Templers fou reformat degudament. A la planta baixa hi ha la sala de professors, biblioteca, menjadors i cuines, a l'entorn d'un pati central porticat. Al primer pis hi ha tres grans sales destinades a treballs domèstics, així com una sala d'armaris on guardar el material i els treballs realitzats. S'hi construí un pavelló destinat a cultura general i ensenyament professional, amb planta baixa i dos pisos, i amb façanes als carrers de les Corts Catalanes i Sant Joan de Malta. A la planta baixa i al primer pis, hi ha sis aules per diversos graus, ultra el servei de dutxes, vestidors, waters, lavabos, etc. Al segon pis hi ha una esplèndida sala d'actes per a festes, reunions dels pares, audicions musicals, conferències i conjunts. Aquestes escoles donen ensenyament a un total de 600 alumnes, dels quals 250 gaudeixen del servei de cantina.

A la barriada de Somorrostro, coneguda vulgarment per Pekín, no hi havia hagut mai cap escola. L'Ajuntament de la República hi ha montat, habilitant-lo per escola, un dels pavellons de beneficència que havien figurat a l'Exposició de Montjuïc. El Pavelló Escolar de Somorrostro ha estat emplaçat de cara al mar, consta de dues aules capaces per 40 infants cada una, i té al davant un clos per jardí i pati de joc. Ha calgut fer arribar l'aigua i l'electricitat fins el lloc de l'emplaçament. No cal dir els beneficis que aquesta escola pot reportar a la barriada, tant en el camp de l'educació física com en la formació dels esperits dels infants. El dia de la visita oficial, la Comissió de Cultura hi organitzà una festa infantil, a càrrec de seccions d'alumnes dels grups escolars i escoles municipals, i a base de cançons, recitals i titelles.

(Una altra de les escoles inaugura-

des és la Montessoriana, instal·lada fins fa poc al carrer d'Aribau, 145, i que ara existeix al carrer de Còrsega, n.º 268. Porta per nom «Casa dels Nens — Institució Municipal Montessori», i s'hi cursen, ultra l'ensenyament per pàrvuls, tots els altres relatius a la formació elemental dels alumnes que han iniciat llurs estudis primaris en aquesta institució. Aprofitant la inauguració, s'hi féu una exposició gràfica de l'obra montessoriana realitzada a Barcelona, en la qual figuraven els treballs i fotografies de totes les escoles ciutadanes que primerament adoptaren els mètodes de la Doctora Montessori, demostratius del fet que la ciutat cap i casal de Catalunya fou una de les primeres d'Europa que emprà el nou sistema pedagògic.

El mes de novembre de 1932 fou inaugurat al grup escolar Pere Vila un monument al benemèrit ciutadà Pere Vila i Codina, gràcies a la munificència del qual fou bastit el grup escolar del seu nom. L'acte, que tingué lloc als jardins del grup, fou presidit per l'Alcalde de Barcelona, doctor Aiguader, i pels regidors que integraven la Comissió de Cultura. El Director del grup escolar, senyor Martí Alpera, explicà la biografia de l'homenatjat, i el doctor Aiguader i el senyor Casanelles glossaren el seu gest admirable. Finalment, els alumnes de l'escola dipositaren flors al peu del monument i cantaren diverses composicions.

Tancarem aquesta ressenya esmentant la construcció del pavelló escolar de les Roquetes, barriada obrera que ha crescut extraordinàriament damunt el districte de Sant Andreu, a l'altra banda de la carretera de Cornellà a Fogàs de Tordera, i al vessant del turó que li dona nom, la població escolar de la qual no anava a estudi, o si hi anava es veia obligada a recórrer distàncies immenses. L'Ajuntament

Fig. 4

de Barcelona hi ha instal·lat un altre dels pavellons de beneficència de Montjuïc, transformat i habilitat degudament per tal que pugui atendre una població escolar de 200 infants repartits en 5 aules. Hi ha també despatx per la Direcció, i cambra per dipòsit de material i treballs complementaris, estant el pavelló ben dotat de serveis higiènics.

Reproduïm en aquestes pàgines quatre fotografies dels esmentats grups

escolars, com segueix: Fig. 1, façana de les Escoles Cases, que dona al carrer de les Corts Catalanes; Fig. 2, pati interior i edifici de les Escoles Cases, destinat a l'ensenyament domèstic; Fig. 3, el pavelló escolar de Somorrostro; Fig. 4, vista de la platja de Pekín, on ha estat construït l'esmentat Pavelló Escolar, de cara al mar.

A. ESCLASANS

Als obrers catalans

Aprofitant l'avinentesa de celebrar-se aquesta setmana l'assemblea general de la C. N. T. de Catalunya, proposada pels sindicats dissidents i contraris de la nefasta actuació de la F. A. I. volem fer unes quantes consideracions als obrers catalans, que creiem necessàries i atinades.

L'obrer català, com l'obrer de tot arreu, ha sofert tots els enganys, les vexacions i els atropells de la nostra burgesia que pateix una gasiveria ridícula que tot temps ha intentat justificar aquella *avara paupertat dels ca-*

talans que ja fa segles el Dant ens tirava a la cara. I l'obrer català, lluitant obertament contra aquesta gasiveria ha patit la doble explotació del patró i dels aprofitats constituïts en dirigents de masses que els ha portat a lluites estèrils sense solta ni volta, moltes vegades, i sense altre profit que el de llur egoisme personal.

Els que més s'han distingit en l'actuació tèrbola d'enganyar l'obrer han estat aquests elements exòtics de la F. A. I. Des de l'adveniment de la

República la xacra més gran i dolorosa que hem sofert ha estat aquest extremisme orb, estúpid i repugnant de la F. A. I.

No serem pas nosaltres qui negui el dret de rebellia als obrers. Són ells qui porten el món a les mans i els qui fan i desfan totes les coses; són ells els qui tenen dret a tot benestar perquè aquest benestar surt de les seves mans i en lloc del benestar troben totes les privacions, tots els neguits i els dolors, a vegades, acompanyats de la fam, i això els dona dret a totes les rebel·lies.

Però, en tota lluita s'ha de tenir en compte la valor i les possibilitats de l'enemic i, aleshores, cal adoptar la tàctica que es cregui millor i que ofereixi més possibilitats d'èxit.

Càllar, durant la Dictadura estúpida i opressora, i baladregar i tirar bombes pels carrers en ple règim de llibertat, quan hi ha l'absoluta seguretat que la República obre les portes a tots els avançaments socials, si no és propi de malvats és propi d'idiotes. La República, en sí, per a l'obrer no és res; però l'obrer pot fer que la República sigui allò que ell vulgui.

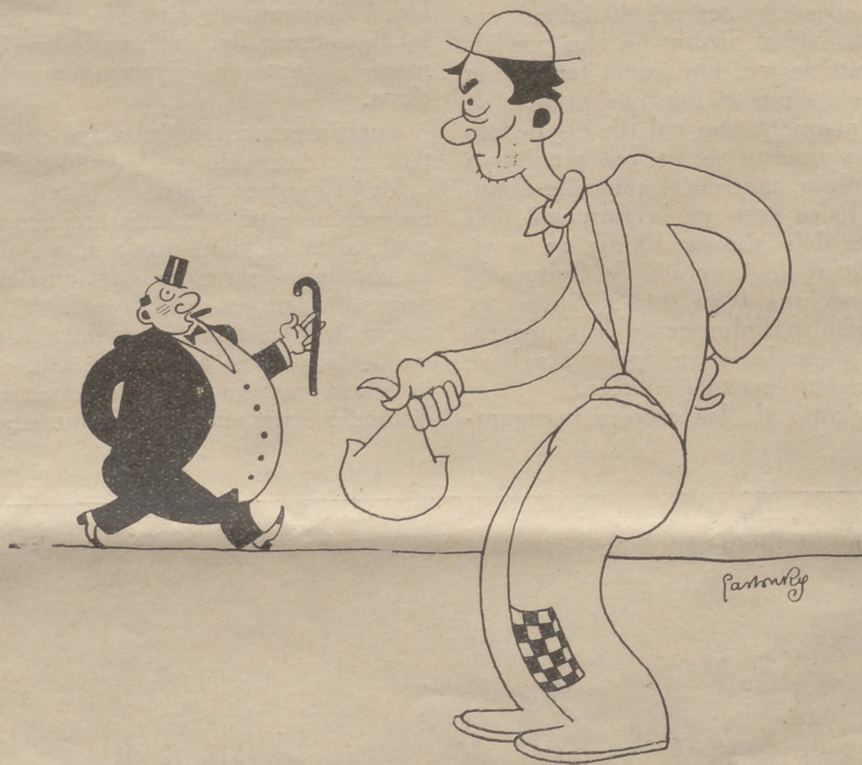
Avui l'obrer encara pateix, encara sent les burxades crues del dolor damunt les seves carns dignificades per aquest dolor i pel treball. Però, quina diferència de patiment! Abans tenia únicament el dolor. Avui té el dolor; però, amb una esperança al davant.

Obrers catalans! Alceu el cor! Hi ha gran nombre d'homes sencers, formals, fornits pel dolor, com nosaltres mateixos, que es preocupen constantment del nostre problema i li cerquen solucions justes. Teniu un Macià, el perseguit pels mateixos que us ametrallaven pels carrers i us aplicaven la llei de fugues; teniu un Pestanyà, un Peiró, un Martí Barrera, un Serra i Moret, un Josep Jové i Sarroca i altres i altres que coneixen la tortura de les reixes i els patiments del treball. Seguiu-los! Mentre tingueu aquests homes al davant no temeu per la vostra sort. Els vostres sofriments actuals són nimbats d'una gran esperança que és una seguretat.

No us deixeu enganyar pel cant d'aquestes sirenes estúpides de la F. A. I. que us prometen una felicitat que no poden donar-vos i que us estrangularen entre els seus braços.

Obrers catalans! Seny i esperança, que el món serà vostre!

SALVADOR PERARNAU

—Miri que avui no he menjat res!
—Si teniu fè i no perdeu l'esperança, potser algun dia us faré una gràcia de caritat...

PERE BADOSA

ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

CRONICA FEMENINA

No sabem si en les properes eleccions votaran les dones, però si suposem que aquestes seran elegibles.

L'elegibilitat de la dona, no fa cap mena de pressió en el cos electoral, i en canvi situa i precisa l'actuació del que deu ésser la intervenció de la dona en els afers públics.

No pot oblidar-se que les iniciatives de la dona deuen, primer que res, ésser cospades pels partits polítics respectius on ella militi. Naturalment que aquestes iniciatives, en línies generals, consten d'una manera més o menys definida en els programes polítics o en les directrius de govern, i, per tant, no és molt probable que la dona es vulgui destacar per quelcom que li sembla factible de realització, perquè ella així ho ha cregut, o sia tal com pensa, car ja abans constava en el pla general de realitzacions del seu mateix partit.

Vol dir això que no cal esforçar-se massa a trobar trucs que puguin semblar possibles de fer servir com a trampolins en la propera lluita electoral. La dona, si vol exercir un càrrec públic, no té cap necessitat de mirar-se el Municipi com una mina a explotar, i on més aviat trobarà dificultats i entorpiments que no pas la placidesa i l'afalag; la dona, com un ciutadà més, com un individu més de la societat, no ha de cercar tan sols la realització d'un somni en assegurar-se als escons del Consistori Municipal; tampoc pot imaginar-se plasmar tot un benestar social acollint-se a les condicions especials que puguin interessar els seu sexe i defugir tot altre interès que no siguin aquelles qüestions per a les quals poden posar-se a contribució els seus sentiments més exacerbats.

La dona ha de copsar, és lògic, aquelles situacions difícils i que més s'avenen amb la seva formació espiritual, però ha de salvar aquesta circumstància oferint la garantia de la seva capacitat. Així com, per a electora, no cal pas massa **aqueixa capacitat**, cal tan sols sentit comú i—aquest és força generalitzat—per a ésser elegida, cal que la dona copsi fins on arribi la seva responsabilitat, no tant de dona de partit, que això potser a contracor pot fallar, però sí com a dona. La responsabilitat que contreu com a dona en ésser elegida és molt més important que el que moltes do-

Diada Femenina d'Esquerra

Avut podem dir-ho ja d'una manera precisa. Aquesta tindrà efecte el proper dia 2 d'abril.

S'està enllestint el Programa de la "Diada", del qual podem avançar-ne els actes centrals, que seràn el d'una Recepció ciutadana, en la qual el President de la Generalitat de Catalunya, com a President de tots els organismes del Partit, saludarà les representants femenines de totes les Comarques de Catalunya.

També es celebrarà un Festival a l'aire lliure, i un Apat Popular Femení, que la dona d'Esquerra dedica al President, Honorable senyor Francesc Macià, i al comitè Executiu Central del Partit.

Per centralitzar les tasques d'aquesta "Diada Femenina d'Esquerra", la Comissió organitzadora de la mateixa, posa en coneixement de totes les entitats adherides i militants en general, que ha establert les seves oficines al Secretariat d'Esquerra Republicana de Catalunya:

Via Laletana, 48. A. 2.ª on rebrà tota mena de consultes respecte tots els punts d'organització de la mateixa.

nes creuen. Potser la vanitat, l'ambició i les pretensions, seran les guies en moltes aspirants a càrrecs públics; quina equivocació més lamentable!

Ens dol haver de parlar d'una manera tan crua de les nostres germanes de sexe, però... repasseu i veureu que tant com l'ambició i la vanitat són companyes inseparables de l'home, en la dona aquestes virtuts (sic) són encara molt més accentuades i sobrepassen els límits en aquests instants en què tothom sembla interessar-se per l'avenir del nostre Municipi.

Ara bé: potser cal que es desllindin els camps i es vegin les coses clares, i hom sàpiga on va. La dona elegible, la dona que vol acceptar càrrecs públics, ha de fer-ho de manera conscient, no oblidant el seu compromís de complir amb tota sinceritat el seu comès; no pot arreconar-se a una sola idea més o menys profunditzada; pot reeixir, pot triomfar, naturalment; però cal que tingui ara unes nocions clares i precises de determinats conceptes, i propugnar sempre per unes directrius generals, per unes normes que expressin tota l'essència del nostre esquerrisme.

No pot divagar-se en aquest respecte; no pot tolerar-se tampoc que la dona, en els municipis, en els càrrecs públics, sia un fre o una contradicció. Les desviacions ideològiques tenen

conseqüències irreparables moltes vegades, i en aquest punt cal comportar-se amb molta serenitat i amb la seguretat de no torçar la rectitud que ha compromès en nom del partit que representa.

Si la dona respon a aquestes condicions, no hi ha dubte que pot ésser elegida; no hi ha dubte que pot i deu exercir càrrecs públics, que pot i deu ostentar càrrecs de representació popular, car serà una garantia per a la resta del poble.

Aquesta vegada, sens dubte, es posarà a prova la capacitat femenina. No hem de voler de cap manera que les nostres representants siguin una López de Sagredo més. No interessa.

Per anar als enterraments, per a ostentar la representació de la Corporació Municipal, per a lluir una bona mantellina, quedava molt bé la senyoreta López de Sagredo; però les dones que representin el nostre partit al Consistori barceloní, les dones que arreu de Catalunya triomfin en l'elecció popular, no han de servir per a fer bonic, ni tampoc per a que s'acantonin en determinats conceptes que les podrien convertir en «dames d'estropajosa» republicanes, però al capdavall en representants no molt útils als seus conciutadans; cal que la dona esquerrana respongui d'una manera clara i contundent als principis que sustenta amb tota consciència, que tingui una visió clara de les directrius generals del Municipi, que sàpiga copsar allà on existeixen les vertaderes deficiències, que tingui absoluta confiança en ella mateixa, i que, en una paraula, tingui confiança en ella mateixa per aplicar fins on puguin les directrius generals d'ESQUERRA REPUBLICANA, que són punts bàsics on deu recolzar-se tot l'esdevenidor de la nostra Catalunya.

M.ª TERESA GIBERT

La llei de congregacions

—Deixeu que vinguin a mi els infants... encara que no hagi tingut mai la carrera de mestre!

Subscriviu-vos a

Ràdio Barcelona

Casp, 12 • BARCELONA

Dues ideologies i una mateixa tàctica

En novembre de 1923, camí d'Itàlia, el darrer Borbó d'Espanya s'aturà a València, i en un banquet que li donà l'Ajuntament, digué aquests mots, que tots els periòdics publicaren l'endemà: «En el meu viatge anterior a aquesta ciutat, els visques que se m'adreçaren anaven dirigits a la Verge dels Desamparats; però ara han estat a la meua persona, com he pogut apreciar en el rebement tributat, i per això estic més agraït. Se'm critica per dir que vorejo la Constitució; però quan ho faig, ho faig a bandera desplegada, amb la bandera d'Espanya».

Prop de nou anys i mig més tard, en unes declaracions fetes pel senyor Lerroux, a un redactor de l'*Heraldo de Madrid*, el capítol del partit radical deia que aquest combatria al Govern, mantenint l'obstrucció encara que la Constitució restés incomplida.

Veus ací, doncs, per una curiosa paradoxa, com s'ha produït una eloqüent coincidència entre les teories del fugitiu del 14 d'abril i el cap de l'obstrucció contra l'Azaña. Tots dos creien que la Constitució es podia vorejar, o deixar-la incomplida, per així servir millor els interessos del país. El primer fa prop de dos anys que rebé, encara que no crec que hagi sabut aprofitar-la, la lliçó que es mereixia. El segon encara creu que entorpir la marxa del Parlament es pot fer tasca patriòtica, encara que resti entorpidada la resolució de molts afers que sols allí es poden resoldre.

A favor d'Alfons darrer, encara es podria apuntar un argument: ell havia jurat una Constitució, però no havia intervingut en la seva confecció, ni la havia aprovat. Però el senyor

Lerroux, el seu partit, eren Govern quan s'aprovà la Constitució de la República, hi presentaren esmenes, s'aprovà amb la conformitat d'aquests que la discutiren, la modificaren i la votaren. I ara, al cap d'un xic més d'un any, ens diuen que faran obstrucció, encara que la Constitució resti incomplida...

Hi ha coses en l'actitud de Lerroux i del seu partit que resulten completament inexplicables. Ja no em refereixo a les injúries i a les provocacions que des del seu òrgan periodístic a Barcelona ha llançat contra el nostre setmanari i contra els que el redactem, a les que podríem contestar publicant la llista de redactors de cert desaparegut rotatiu, en l'època a que ells aludeixen, i en la qual hi figurava, almenys, un significat radical, no d'ara, ni de fa dos anys, sinó de llavors i de sempre, el qual no devia jutjar indigne prestar-hi els seus serveis, com no ho jutjaven altres republicans, tampoc d'ara ni d'abans, sinó de tota la vida, entre els que també hi era qui signa aquestes ratlles. No. Nosaltres no hem d'entrar en aquest terreny que no escauria amb la nostra ètica ni amb els nostres mètodes de lluita.

Però és remarcable que en nom del patriotisme i en nom del benestar d'Espanya, es pugui parlar de mancar als preceptes de la llei fonamental del país. I és que, senyor Lerroux, senyors radicals, estem en República, estem en aquell règim per quina implantació han estat vostès propugnant durant quaranta anys, i ara ens trobem que quan és moment de fer tasca profitosa, vostès no saben fer més que situar-se a l'oposició, exactament igual que quan imperava la monarquia. I, arribats a aquesta conclusió, hem de demanar: ¿Es que vostès no es veuen amb cor de fer tasca constructiva, en lloc d'entorpir o de destruir? Ja està fet el solar, aquell famós solar de que parlà en Sánchez Guerra al seu

discurs del teatre de la Sarsuela. Ja hi han fonaments, ja hi ha, m'atreviré a dir-ho, el primer pis fet. ¿Es que vostès volen tirar-ho tot altra vegada a terra i tornar a començar? Doncs, en aquest cas, jo em veuré en el cas de dir-los que ni això és treballar per la República, ni treballar pel país. Això és, simplement, com digué en Manuel Azaña amb frase feliç, enyorar un rei. Enyorar un rei per poder estar tota la vida a l'oposició, cosa que, en política, acostuma d'ésser a vegades més còmode que asseure's al banc blau.

AGUSTÍ PIRACES

Clavé

Heus ací un nom gloriós d'un dels ciutadans més il·lustres que ha registrat la nostra història, que ha tornat a ressonar aquests dies amb motiu de celebrar-se el cinquantenari de la mort de Wagner.

Clavé, el gloriós músic català, fou el qui primer va introduir a casa nostra la música del cèlebre compositor alemany. Clavé fou el qui va llançar un pronòstic sobre la celebritat de Wagner dient que seria immortal, quan aquest totjust iniciava els primers passos, quan totjust Wagner havia donat a conèixer les seves primeres partitures. I el pronòstic de Clavé fou complert. Han passat els anys i Wagner s'ha fet immortal, i per a nosaltres els catalans el nom de Wagner ha d'anar sempre lligat amb el nom gloriós d'un català il·lustre: Clavé, el gran educador del poble i el gran inspirador de la musa popular, i sobretot, perquè Clavé demostrà amb la seva descoberta que féu sobre Wagner el gran sentit musical que posseïa, per tal com veié ben aviat les possibilitats del talent de Wagner i del profit musical que podia deixar al món.

Avui que tenim República, el nom de Clavé no podem deixar-lo passar desapercbut per tal com ell fou un dels més grans precursors d'aquest règim democràtic, no sense costar-li, però, un sens fi de contrarietats i persecucions.

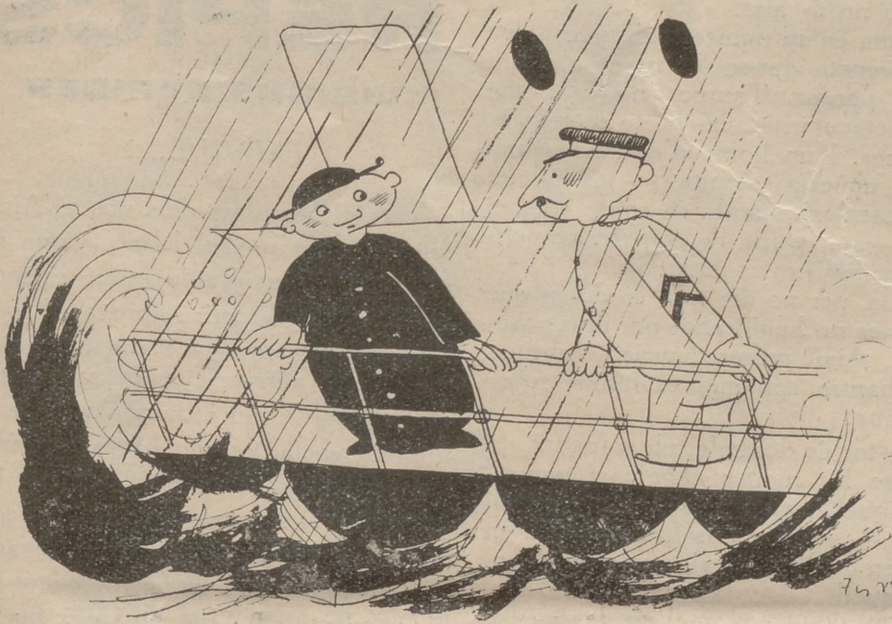
El nom de Clavé va lligat amb fets i coses que no s'obliden molt fàcilment. Ara que es va commemorar el seixanta aniversari de la proclamació de la primera República espanyola, en data d'11 de febrer, pocs dies després, el 24 de febrer, s'ha escaigut el cinquanta-nou aniversari de la mort de Clavé, puix que aquest gran patriarca català moria l'any 1874, en la data que ja hem esmentat més endavant, pocs dies després de caiguda la primera República espanyola, com si Clavé, ja força mancat de salut, no pogués continuar vivint sense aquell règim democràtic per al qual ell tant havia lluitat i sofert.

—Què li passa?

—Acaba de complir els primers 69 anys.

—Doncs que en visqui 69 més, i a veure si acaba éssent Cap del Govern!

El capità: — Si el temporal no amaina, d'ací mitjhora ja serem al cel...
El capellà: — Ai! Que Déu no ho vu'gui!

Hem escrit aquestes ratlles no com a judici sobre la personalitat del gran Clavé, sinó com a recordatori del gran patriota i home liberal que fou i més que res per demanar que si així com enguany s'ha celebrat l'aniversari de Wagner, el vinent any 1934 i el dia 24 de febrer es dediquin actes

importants a celebrar el seixanta aniversari de la mort de Josep Anselm Clavé.

Creiem que és un deure que com a catalans i com a republicans devem a aquest apòstol de la democràcia i de la llibertat.

J. M. PROUS I VILA

Els pressupostos del primer Ajuntament de la República

Feia temps que el nostre partit, Esquerra Republicana de Catalunya, preparava amb tota cura les normes amb que havien de regir-se en l'esdevenidor les finances de la Ciutat. El nostre malaguanyat Ernest Ventós va donar amb un encert formidable les línies generals dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona. Després, en una data memorable, i prèvia discussió durant vint-i-tres hores, van aprovar-se aquests regímenes de les finances de la ciutat per a l'exercici de 1933.

Un fet cabdal que cal fer ressaltar d'aquests pressupostos, ha estat la sinceritat que ha precedit la confecció de les seves xifres. Al ciutadà de Barcelona se l'havia enganyat massa temps amb aquells superàvits cèlebres del temps de la dictadura, encoberts en pressupostos extraordinaris i ingressos fantasiosos. Al poble calia dir-li la veritat i això ha estat precisament el que s'ha fet. Per altra banda, s'ha anat a cercar l'equilibri màxim del mateix recorrent a algunes normes que pel sol fet de no agravar la situació de les classes humils s'ha de fer mereixedor de tots els elogis.

Per demés, el primer Ajuntament de la República, té en el seu haver

l'orgull d'ésser el que ha emès la menor quantitat de deute i a l'ensems noves impositcions, però, que graven que ha aconseguit una xifra global de recaptació superior a l'assolida pels Ajuntaments monàrquics que el precediren, i això, es deu a la bona administració que han portat els homes de l'Esquerra.

Quan a la confecció de les xifres del nou pressupost s'ha anat a reforçar els ingressos mitjançant nous impostos per a cobrir l'augment en les consignacions dels serveis d'Higiene i Sanitat, Obres Públiques, Assistència Social i, per damunt de tot, Cultura, exclusivament articles de luxe i s'augmenta la tributació de les empreses capitalistes, explotadores de serveis públics. Aqueixes companyies monopolitzadores els beneficis de les quals augmenten, proporcionalment, a mesura que la població va creixent, tenen el deure de contribuir en major grau i potencialitat a les despeses de la nostra municipalitat. La justesa, doncs, d'aquest augment de tributació no cal pas discutir-la.

Igualment, cal esmentar com a nova impositció l'arbitri sobre el valor dels solars edificats i sense edificar, consistent en una exacció que en lloc

d'afectar a la renda correspondrà al valor patrimonial d'on aquella neix; resultant així que la casa situada en lloc cèntric tributarà més que la destinada a obrers de les barriades extremes, puix el valor dels terrenys és inferior i com que l'arbitri pesarà sobre el preu del terreny resultarà aquesta exacció molt més equitativa i justa.

Així, doncs, veiem que aquests nous impostos afecten principalment a les Companyies de serveis públics i altres sectors de la riquesa industrial i urbana, fugint, però, de l'augment de tot quant podria encarrir el cost de la vida en una limitació que pogués ultrapassar les possibilitats dels ciutadans modestos.

* * *

La Lliga Catalana, ha fet una obstrucció gran, davant l'aprovació d'aquests pressupostos, i, és que, aquesta, ha volgut davant del poble demostrar que els seus vots servien per a justificar la seva disconformitat en aquest pressupost que representa un començament de sanejament de les finances locals i a l'ensems demostrar als ciutadans que, ells i els homes de la dictadura, han estat els causants de l'enorme ròssec que suporia la ciutat estoicament en tenir un deute de més de vuit-cents setze milions de pessetes.

El poble de Barcelona, però, que els coneix sobrerament, no en va hagué d'aguantar-los durant trenta anys de catalanisme i administració històrica, els foragitarà d'una vegada en les vinentes eleccions municipals, portant-hi els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, que amb el seu entusiasme, amb la seva formidable disciplina i amb la seva recta administració, han confeccionat un pressupost honrat i sanejador de les finances de la nostra ciutat.

FRANCESC PADRÓS

Salvador Seguí

Acaben d'acomplir-se els deu anys del vil assassinat de Salvador Seguí. L'obrerisme català, des d'aquell dia, no ha trobat l'home idoni que se li posés al davant i el guiés amb el cor i el cervell. La desfeta actual de les nostres organitzacions proletàries vé del moment en què caigué mort Salvador Seguí sota les bales monàrquiques. Honorem la memòria del màrtir i desitgem que el seu record i el seu exemple ensenyin als obrers catalans el camí a seguir en el futur.

El sobre blanc

No ens referim pas a la popular novel·la de Guillem Díaz-Caneja. Ens referim a l'envelop que en hores de possibles esdeveniments va portar el senyor Azaña al Parlament.

Aquest sobre original — original per les suposicions que ha desvetllat— ha estat el tema de polítics i de periodistes.

I fins el de molts ciutadans.

—¿Què diantre hi deu haver dins d'aquest sobre? — es preguntava tothom. — Què deu contenir? Quin secret deu explicar?

El cap del Govern no ha tingut necessitat de dir-nos què contenia el sobre.

Això, aquest silenci, aquest mutisme en què el senyor Azaña s'ha tancat, ha fet més viu i més creixent l'interès.

La curiositat — per no dir la tafaneria — estan a l'ordre del dia del bon espanyol, i no hi ha pas qui el tregui de la seva mania:

— Què contenia l'envelop?

La Cambra, primer, i la nació, després, han passat per uns moments i per uns dies de misteri. Semblava talment que representéssim l'acte darrer d'una comèdia d'emoció i d'intriga. O visquéssim un capítol de novelló folletonesc.

Si el nostre cap de Govern fos home de gavany llarg, fumés en pipa i tingués una certa espectacularitat, hauria devingut el clàssic tipus del detectiu: aquell detectiu que es porta la mà al front i rumia una estoneta; que ho remou tot; que segueix petjades i examina empremtes; que interroga — amb més o menys habilitat— tothom.

— Diu el senyor marquès que ja no té més bombes per donar-los, però que si volen cridar «Biba Cristo Rei» els pot donar deu pessetes diàries.

Però no és així. Azaña és un home senzill i serè que no necessita dur-se les mans al front per a pensar. Tampoc no és home d'espectacularitat. Ni li cal interrogar persones. I un home d'aquesta senzillesa i aquesta serenitat — pel sol fet de presentar-se amb un sobre sota el braç — no hauria de sorprendre polítics, periodistes i ciutadans.

Molts, per no dir tots, es dolien que les coses no hagin anat per altres viarans. Així potser haurien esbrinat què diantre contenia el famós sobre blanc.

Ara tot és doldre's, els tafaners.

Entre les moltes càbales i suposicions que s'han fet, a ningú no se li acudí — sinó a nosaltres, pensar el que, en realitat, devia guardar el sobre aquell.

A nosaltres ens fa l'efecte que es tractava del sobre de la sort. De la popular planeta de l'ocell.

Azaña — en moments especials motivats per obstruccions i innobles procediments —, degué anar a preguntar:

— Què trobes, ocellet? obro bé? He de seguir governant?

I l'ocellet, que segurament tenia una més clara visió política que la que tenen molts homes que cínicament es diuen republicans, movent xamosament el bec devia allargar-li el paper i dir-li:

— Llegeix-lo i no vacillis... Tira al dret!

Això ens ha fet creure que el famós sobre era la mascota del Govern. Si d'ocells com aquest n'hi haguessin hagut en 1873!

Que n'hauríem estalviat de calamitats i contratemps!

AGUSTÍ COLLADO

REPICS

VISIONS RAPIDES

PER QUE...?

Tots els regidors dels nostre Ajuntament, com un sol home, varen fer acte de presència a la sessió extraordinària per a discutir i aprovar el pressupost d'enguany. Es a dir, diem malament en afirmar que hi eren tots: els senyors Xirau i Campalans, de la minoria socialista, no hi varen assistir. Per què no hi eren...? Es molt interessant fer remarcar que en una sessió tan important com era l'aprovació dels interessos de la nostra ciutat no hi estés representada la Unió Socialista de Catalunya. Cal dir, però, que de totes maneres els pressupostos igualment s'aprovaren.

GENIO I FIGURA...

Malgrat ésser dia festiu, malgrat ésser una sessió extraordinària, i en fi, malgrat discutir-se el pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, la Lliga Regionalista (vull dir Lliga Catalana: és igual) va emprar la seva tàctica de sempre: oposar-se a tort i a dret, i a destruir l'obra republicana de l'Ajuntament. De totes passades a l'Esquerra Republicana en totes les votacions li sobraven vots per a derrotar i fer quedar en ridícul a tots els senyors Pellicena, Bausili i de Solà i de Canyizares, etc., etc. Pot continuar l'oposició...!

NO HI HA QUE FIAR-SE!

El senyor Giralt, a la mateixa sessió, defensava una esmena que tenia presentada, per cert amb molta tenacitat. I recordava que els regionalistes li prometeren els seus vots; l'home s'enfadà perquè en el moment de la votació els de la Lliga li feren el buit. Nosaltres ens creiem que el senyor Giralt, ja coneixia les «prometenses» que fan aquesta genteta. ¡No hi ha que fiar-se, senyor Giralt, de la caballeritat de la Lliga Catalana!

MOT DE LA FIN

I a les quatre de la tarda del dilluns, després de vint-i-tres hores de treball intensiu, de raonaments, de proposicions, i d'algun escandalet, malgrat l'oposició de la Lliga, i de tots els contratemps que aquesta de totes maneres volia que es succeïssin, s'aprovaren els pressupostos presentats per Esquerra Republicana de Catalunya.

JOSEP J. CLOP

Ciutat, 7 de març de 1933.

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

**Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà**

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA. Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endevant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de	0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de	0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de	3'95 "
100.000 Calçotets des de	1'95 "
100.000 Païames des de	4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

VISITIN ELS APARADORS

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361.

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon. 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

LA CAMPANA DE GRACIA

Els fracassats

“La Publicitat”:— Fem un pacte. D'ara endavant, jo seré el *“Mirador”* de cada dia.

“Mirador”:— D'acord. Però amb una condició. D'ara endavant, jo seré *“La Publicitat”* de cada dijous.

El senyor Hurtado:— Feu el que vulgueu, fills-meus... A fi de comptes, l'ensopiment quedarà sempre a casa...